

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonio Romano, Lidia Romano

Strona pozwana: DSL Bank.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2002/65/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu lub praktyce jak ta w postępowaniu głównym, która w przypadku umów pożyczek zawieranych na odległość nie przewiduje wyłączenia prawa odstąpienia od umowy, jeżeli na wyraźne życzenie konsumenta umowa jest już w pełni wykonana przez obie strony zanim konsument skorzysta ze swojego prawa odstąpienia?
2. Czy art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 1, art. 6 ust. 1 akapit 2 tiret drugie i art. 6 ust. 6 dyrektywy 2002/65/WE należy interpretować w ten sposób, że dla prawidłowego otrzymania informacji przewidzianych w prawie krajowym zgodnie z art. 5 ust. 1, art. 3 ust. 1 pkt 3 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE i wykonania prawa odstąpienia od umowy przez konsumenta zgodnie z prawem krajowym należy odnieść się wyłącznie do przeciętnego konsumenta, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego, w świetle całokształtu istotnych okoliczności faktycznych, jak i ogółu okoliczności towarzyszących zawarciu tej umowy?
3. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytania pierwsze i drugie:

Czy art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/65/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, który przewiduje, że po złożeniu oświadczenia o odstąpieniu od konsumenckiej umowy pożyczki zawartej na odległość oferent poza kwotą, którą otrzymał od konsumenta zgodnie z umową zawartą na odległość, musi zapłacić także odszkodowanie z tytułu korzyści z tej kwoty?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywę 97/7/WE i 98/27/WE, Dz.U. L 271, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 28 lutego 2018 r. – X BV / Staatssecretaris van Financiën**

(Sprawa C-160/18)

(2018/C 182/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca apelację: X BV

Strona przeciwna i druga strona postępowania apelacyjnego: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1484/95⁽¹⁾ w związku z art. 141 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że opisany w nich mechanizm kontroli, również w przypadku kontroli następczej, ma na celu wyłącznie zapewnienie, że właściwe władze uzyskają w odpowiednim czasie wiedzę na temat faktów i okoliczności dotyczących następujących po sobie transakcji, które mogą wywołać wątpliwości co do prawidłowości zastosowanych cen importowych cif i które mogą następnie stanowić podstawę do przeprowadzenia bardziej szczegółowego dochodzenia?

Czy też prawidłowe jest stanowisko przeciwne i opisany w art. 3 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia nr 1484/95 mechanizm kontrolny, również w odniesieniu do kontroli następczej, należy interpretować w ten sposób, że jedna lub więcej odsprzedaży przez importera na rynku wspólnotowym za cenę niższą niż podana cena importowa cif danej przesyłki, powiększona o kwotę należności celnych przywozowych, nie spełnia wymaganych warunków rozdysponowania na rynku wspólnotowym i okoliczność ta stanowi wyłączną podstawę obciążenia dodatkowymi należnościami celnymi? Czy dla odpowiedzi na to drugie pytanie znaczenie ma fakt, że jedna lub więcej odsprzedaży przez importera, o której mowa powyżej, miała miejsce za cenę niższą niż obowiązująca cena reprezentatywna? Czy w związku z tym ma znaczenie, że cena reprezentatywna w okresie przed dniem 11 września 2009 r. była obliczana w inny sposób niż po tej dacie? Czy dla odpowiedzi na te pytania ma ponadto znaczenie, że nabywcy z Unii są przedsiębiorstwami powiązanymi z importerem?

- 2) Jeżeli z odpowiedzi na pytanie pierwsze wynikałoby, że odsprzedaż ze stratą stanowi wystarczającą podstawę odrzucenia zastosowanej ceny importowej cif, to w jaki sposób należy określać wysokość dodatkowych należności celnych? Czy ich podstawa powinna być ustalana zgodnie z metodami właściwymi dla określania wartości celnej w art. 29-31 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny ⁽¹⁾? Czy też podstawa ta ma być ustalana wyłącznie na podstawie obowiązującej ceny reprezentatywnej? Czy art. 141 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 sprzeciwia się zastosowaniu w stosunku do okresu przed 11 września 2009 r. obowiązującej w tym okresie ceny reprezentatywnej?
- 3) Jeżeli z odpowiedzi na pytania pierwsze i drugie będzie wynikało, że podstawę obciążenia dodatkowymi należnościami celnymi stanowi odsprzedaż przywożonych produktów na rynku wspólnotowym ze stratą, a jednocześnie podstawę obliczenia wysokości należności dodatkowych stanowi cena reprezentatywna, to czy art. 3 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1484/95 jest zgodny z art. 141 rozporządzenia nr 1234/2007 w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 grudnia 2001 r., Kloosterboer Rotterdam B.V., C-317/99, ECLI:EU:C:2001:681?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady wprowadzania systemu dodatkowych należności celnych przywozowych oraz ustalające dodatkowe należności celne przywozowe w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i uchylające rozporządzenie nr 163/67/EWG (Dz.U. 1995, L 145, s. 47).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) (Dz.U. 2007, L 299, s. 1).

⁽³⁾ Dz. U. 1992, L 302, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Nederland
(Niderlandy) w dniu 1 marca 2018 r. – HQ / Aegean Airlines SA**

(Sprawa C-163/18)

(2018/C 182/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Nederland

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: HQ, w imieniu własnym oraz jako przedstawiciel ustawowy małoletniego dziecka, IP, oraz JO

Strona pozwana: Aegean Airlines SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 261/2004 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pasażer, który na podstawie (transponowanej do prawa krajowego) dyrektywy 90/[314]/EWG w sprawie zorganizowanych podróży ⁽²⁾ ma prawo domagania się zwrotu kosztów biletu od organizatora imprezy turystycznej, nie może już żądać zwrotu tych kosztów od przewoźnika lotniczego?